

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 22

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 23/12/2005

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, hôm nay lại là thời gian giải đáp câu hỏi của chúng ta. Trước mặt tôi tổng cộng có 15 câu hỏi, phần phía trước là câu hỏi của đồng tu trên mạng.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, nếu phát hiện trang trại chăn nuôi nào đó đã kiểm tra ra lợn bị bệnh lở mồm long móng, vẫn tiếp tục giết lợn cung cấp cho thị trường. Vốn muốn tố giác nhưng lại sợ sau khi cơ quan liên quan biết được sẽ giết hết toàn bộ lợn của trang trại đó, phải chịu nhân quả; không tố giác, lại sợ thịt lợn bệnh lan tràn ra ngoài xã hội, gây hại cho mọi người. Xin hỏi nên xử lý thế nào cho thỏa đáng?

Đáp: Câu hỏi này thực sự là câu hỏi khó. Nếu tố cáo, đích thực là đại khái toàn bộ lợn của trang trại nuôi lợn này, không con nào có thể sống sót được, vậy thì bạn phải chịu trách nhiệm nhân quả; không tố cáo, những thịt lợn này là thịt mang theo bệnh lan tràn ra ngoài thị trường, đích thực là gây hại cho sức khỏe của con người. Một bên là con người bị tổn hại, một bên là lợn đều mất mạng, đây là chuyện nan giải, bạn xem nên xử lý như thế nào thỏa đáng? Tố cáo hay là không tố cáo?

Ngạn ngữ Trung Quốc xưa có một câu nói rất hay, đó là “biết ít chuyện thì ít phiền não, quen nhiều người thì lắm thị phi”, bạn biết những chuyện này, bạn rất phiền phức! Coi như tôi không biết thì không có chuyện gì. Đích thực, người tu hành học Phật chân chánh chúng ta, phải tận lực thu nhỏ lại phương diện mình tiếp xúc trong cuộc sống thường ngày. Bạn xem tôi khoảng hơn 40 năm nay không đọc báo rồi, không xem tivi, cho nên bạn hỏi tôi điều gì tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết hằng ngày thiên hạ thái bình, đều không có chuyện gì cả, tâm là thanh tịnh, là định. Mỗi ngày nếu bạn xem những thứ này thì nhất định sẽ nghĩ ngợi lung tung. Cho nên, chúng ta phải giảm bớt vọng tưởng, những thứ này không được tiếp xúc, biết càng ít càng tốt.

Bình thường người học Phật chúng ta nhất định phải kiên trì ăn chay. Thật ra mà nói, hiện tại ăn chay cũng không phải là rất an toàn, bởi vì rau củ có thuốc trừ

sâu, có phân bón hóa học, đều không phải là phát triển tự nhiên, cho nên rất nhiều phiền phức. Trước đây, lúc thầy Lý của chúng tôi còn tại thế, thầy thường nói với chúng tôi, hiện tại đâu phải là ăn cơm? Ba bữa uống thuốc độc! Lời này nói có đạo lý, ba bữa uống thuốc độc. Nước bạn uống, trong nước máy đều có clo, đều có những chất hóa học pha trộn trong đó, thực sự là một ngày từ sáng đến tối đều uống thuốc độc. Nếu như thực sự muốn ăn uống lành mạnh, chỉ có tự mình trồng rau, ngoài cách này ra thì không có cách thứ hai. Tự mình trồng rau, có thể không dùng phân bón hóa học, không dùng thuốc trừ sâu, hoàn toàn để rau củ mọc tự nhiên. Phân bón sử dụng vẫn nên dùng phương pháp thời xưa, chúng tôi thông thường dùng ủ phân. Chính là những thứ phân hủy, đào một cái hố ở đó, sau ba bốn tháng nó sẽ tự nhiên lên men. Phân bón này là tự nhiên.

Chúng tôi ở Úc, đất đai ở Úc rất rộng, chúng tôi có rất nhiều đất trồng, tự mình trồng rau. Chúng tôi cũng trồng cũng rất nhiều, có thể cung cấp cho 300 người ăn, đây là phương pháp tốt nhất, chính là tự mình trồng rau. Nhưng hiện tại ở trong đô thị, không có cơ duyên tự mình trồng rau, nếu bạn có thể mua được rau củ hữu cơ, cũng chưa chắc thực sự là hữu cơ, ngoài chợ rau đề là hữu cơ, giá tiền rất mắc, bạn mua về ăn, nó có bảo đảm thực sự là hữu cơ không? Cũng không đáng tin. Xã hội hiện nay, luân lý đạo đức không còn nữa, thực sự là xã hội lừa gạt người. Chúng ta sinh tồn trong xã hội này đích thực là rất bi ai, chỉ có thể trách bản thân không có phúc báo, tại sao lại sanh ra vào thời đại này. Nhưng cũng có lợi ích, sanh vào thời đại này thì tính cảnh giác của chúng ta vô cùng cao, những gì bạn nhìn thấy, nghe thấy đều có thể cảnh giác bản thân, nghiêm túc niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ. Trong cõi nước chư Phật ở mười phương, môi trường sinh hoạt thù thắng nhất, không nơi nào hơn thế giới Tây Phương Cực Lạc, cho nên chúng ta đích thực phải buông xuống vạn duyên, nhất tâm niệm Phật, vậy thì đúng rồi. Thế gian này không có điều gì đáng để lưu luyến, thân bằng quyến thuộc của chúng ta, đều khuyên họ, cùng nhau niệm Phật, cầu sanh Tịnh độ.

Bạn nhìn thấy chuyện này thì bạn cố gắng niệm Phật hồi hướng cho họ, một mặt hồi hướng cho người ăn thịt, một mặt hồi hướng cho những con lợn bị bệnh đó, như vậy là được. Hết lòng niệm Phật, hy vọng họ đều có thể trừ tai tránh nạn. Hết thấy đều là quả báo! Nếu bạn nhìn thấu được nhân quả ba đời thì tâm của bạn sẽ bình ổn, đều là quả báo.

Mấy hôm trước, tôi tham dự hội nghị hòa bình quốc tế ở Malaysia, hội nghị này là do cựu thủ tướng Malaysia Mahathir Mohamad chủ trì. Lãnh đạo của đất nước họ chính là thủ tướng, chế độ nội các. Đất nước này có quốc vương, quốc vương là mang tính tượng trưng, lãnh tụ đất nước, nhưng họ không quản chuyện. Người thực sự quản lý đất nước là thủ tướng, cho nên thủ tướng là người lãnh đạo đất nước. Tiên sinh Mahathir làm thủ tướng 22 năm, hiện tại nghỉ hưu, nghỉ hưu hai năm rồi, sức khỏe rất tốt. Tháng 10 năm nay là lần đầu tiên tôi gặp ông ấy, ông ấy lớn hơn tôi hai tuổi, sức khỏe tốt. Tôi nói, ông vẫn có thể làm được 10 năm nữa, trước đây ông vì đất nước của mình, hiện tại hy vọng ông vì thế giới hòa bình. Bởi vì tôi nghe nói ông ấy rất có hứng thú với việc hóa giải xung đột, thúc tiến hòa bình.

Hội nghị tổ chức lần này là lần đầu tiên, nhân viên tham gia, sau khi tôi đi mới biết được đều là ông ấy tự mình mời, đều là bạn thân của ông. Chúng tôi cũng rất vinh hạnh tham gia hội nghị lần này. Chủ đề thảo luận chính là làm thế nào thực sự làm được hóa giải xung đột, xúc tiến hòa bình. Những chuyên gia học giả này đưa ra rất nhiều ý kiến, hy vọng thế gian này của chúng ta không còn chiến tranh, đối với chiến tranh nói rất nhiều. Chiến tranh, số người tử vong trong mỗi lần chiến tranh, thật ra mà nói, binh sĩ hai bên tử vong không nhiều, nhưng bá tánh vô tội thương vong nhiều! Đặc biệt là trẻ nhỏ, thương vong rất nhiều. Nêu ra việc, sau thế chiến thứ hai, chiến tranh nổ ra ở các nơi trên thế giới, số người dân vô tội tử thương, tội này rất nặng. Bạn nghĩ thử xem, tội giết lợn đều rất nặng, giết người thì nguy rồi! Cho dù là lý do gì, phạm là phát động chiến tranh đều có tội lỗi rất nặng, đây là thật.

Nhưng lần đầu tiên tôi tham gia, gặp gỡ họ, tôi cũng không dễ nói, cho nên tôi chỉ nêu ra giáo học truyền thống Trung Quốc để cho họ tham khảo. Bởi vì tôi đã nói vấn đề xung đột trên thế gian này, rất nhiều xung đột, chiến tranh không thể giải quyết, điều này mọi người đều biết, ngay cả nước Mỹ cũng hiểu được. Họp vẫn là không thể giải quyết, Liên Hợp Quốc mở hội nghị 35 năm, chính là hội nghị hòa bình thế giới, bắt đầu từ năm 1970, mỗi năm không biết đầu tư bao nhiêu nhân lực, vật lực, tài lực. Thế giới này mỗi năm càng loạn, tỷ lệ động loạn tăng lên, không giảm đi, tai hại mỗi lần càng nghiêm trọng hơn. Cho nên rất nhiều chuyên gia học giả tham gia hội nghị, sau khi họp xong thì cuối cùng đều thở dài, không thể thực hiện, không thể giải quyết vấn đề.

Tôi tham gia lần này là hội nghị hòa bình quốc tế lần thứ sáu, cho nên tôi mới nghĩ ra chúng ta phải mở lớp. Chỉ có giáo dục mới có thể giải quyết vấn đề, đây là

kinh nghiệm 5.000 năm của Trung Quốc, “*dựng nước quản dân, giáo dục làm đầu*”. Tại sao thế giới loạn như vậy? Phật Bồ-tát là dạy mà ra, bậc thánh hiền cũng là dạy mà ra, người tốt là dạy mà ra, người xấu cũng là dạy mà ra. Hiện tại là những người nào dạy? Các bạn nghĩ thử xem, mỗi ngày báo chí đang dạy, tạp chí đang dạy, tivi đang dạy, mạng internet đang dạy. Bạn mở những thứ này ra, mặc dù tôi không xem nhưng tôi biết rất rõ, nội dung là gì? Sát đạo dâm vọng, sắc tình bạo lực, không phải là những thứ này sao! Còn có gì hay ho để xem chứ? Những thứ này là dùng khoa học kỹ thuật cao như vậy, truyền thông hiện nay phát sóng, ai nấy đều học cái xấu. Cho nên trẻ nhỏ, tôi nghe nói trẻ nhỏ hai, ba tuổi đã phạm tội, bạn xem vậy có nguy không! Chúng học được từ đâu? Học từ tivi. Chúng không biết giết người là có tội, giết người là sai, chúng không có khái niệm này, chúng học được từ đó. Chúng bắt chước làm theo. Thậm chí hỏi chúng tại sao lại muốn giết người, muốn làm hại người khác? Bản thân chúng không biết. Làm hại người khác có hậu quả gì, chúng cũng không biết. Cho nên đây là vấn đề giáo dục, vẫn là quay về giáo dục mới có thể giải quyết, tôi chỉ đề nghị điểm này.

Trong Phật pháp giảng rất cứu cánh, bạn xem trong kinh luận đức Phật thường giảng: “*Muốn biết kiếp đao binh trên thế gian*”, bạn muốn biết được thế gian này, kiếp đao binh chính là chiến tranh; “*hãy nghe âm thanh lò mổ lúc nửa đêm*”, bạn chỉ cần đi xem lò mổ giết lợn, nửa đêm giết lợn, bạn nghe thử âm thanh kêu gào đó. Đó là gì? Đó là nguồn gốc của chiến tranh, nhân của chiến tranh, oan oan tương báo bao giờ mới dứt. Đức Phật còn có một câu nói rất hay, nếu như muốn thế giới này vĩnh viễn không có chiến tranh, đức Phật đã nói: “*trừ phi chúng sanh không ăn thịt*”. Những người tham gia hội nghị hiện nay, lúc chúng tôi dùng bữa vẫn là có thịt, mỗi người đều đang ăn thịt. Chúng ta hằng ngày đều đang ăn thịt, nói không có chiến tranh, vậy thì làm sao được? Làm sao có thể tránh khỏi? Nhưng nếu chúng ta nêu ra “trừ phi chúng sanh không ăn thịt” thì họ đều lắc đầu, họ cho rằng ăn thịt và chiến tranh là hai chuyện, không phải là một chuyện. Lại không biết lời Phật nói là đúng, là một chuyện, không phải hai chuyện.

Cho nên, chúng ta phải bắt đầu làm từ giới sát, phóng sanh, làm cho họ thấy, để họ dần dần giác ngộ được. Cho nên muốn hóa giải xung đột, trước tiên phải hóa giải từ bản thân mình. Bản thân tôi không kết oán thù với tất cả chúng sanh nữa, phải bắt đầu làm từ chỗ này thì xung đột mới có thể hóa giải, chiến tranh mới có thể tránh khỏi. Không phải không thể tránh khỏi, xem chúng ta có giác ngộ không? Có thực

sự chịu làm không? Cho nên vấn đề mà bạn hỏi, xử lý như thế nào? Tự mình tụng kinh, niệm Phật, thành tâm hồi hướng cho họ.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, con là một cô gái ở vùng chăn nuôi tỉnh Thanh Hải, bị bệnh lâu ngày và đang nghỉ ngơi điều dưỡng ở nhà. Vốn là sau khi học Phật thì bệnh tình có giảm bớt, nhưng sau đó ăn thịt, bệnh tình lại nặng thêm, thần trí không rõ ràng. Tham gia pháp hội siêu độ hy vọng hóa giải oán thù, nhưng oan gia trái chủ không đồng ý, thân tâm rất đau khổ, lại liên lụy cha mẹ. Xin lão pháp sư khai thị, làm sao để con sống có ý nghĩa, có giá trị?

Đáp: Vấn đề này nhất định phải nghe giảng kinh nhiều, nghe kinh nhiều, đọc kinh nhiều, y giáo phụng hành thì có thể hóa giải oán kết. Bạn chỉ nghe, chỉ đọc, không thể y giáo phụng hành thì không có tác dụng, oan gia trái chủ của bạn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bạn, bản thân nhất định phải thực sự làm. Chuyện này mọi người có thể đọc Liễu Phàm Tứ Huấn, đọc chuyện Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần. Hiện tại có không ít đồng tu rất dụng tâm, muốn chế tác chuyện Du Tịnh Ý Gặp Táo Thần thành phim nhiều tập. Hai tuần trước tôi xem kịch bản, là đồng tu Đài Loan làm. Hôm kia đồng tu trong nước cũng gửi kịch bản tới, tôi dùng cả ngày hôm qua và sáng ngày hôm nay xem xong, tổng cộng có sáu tập, viết rất hay, đặc biệt là nửa đoạn sau rất cảm động.

Làm thế nào cải tạo vận mệnh? Tôi tin rằng tất cả những nghiệp chướng của mọi người sẽ không nghiêm trọng bằng ông Du Tịnh Ý, nghiệp chướng của ông ấy nặng như vậy mà đều có thể hóa giải. Tôi tin rằng chướng ngại mà đồng tu chúng ta gặp phải, nếu bạn có được sự nghiêm túc học tập, sửa lỗi làm mới giống như tiên sinh Liễu Phàm, Du Tịnh Ý, vậy thì nhất định có được sự gia trì của Phật Bồ-tát, có được sự tha thứ của oan gia trái chủ. Họ biết bạn quay đầu hướng thiện, thực sự làm người tốt, tôi tin rằng họ cũng sẽ tu tích lũy công đức, sẽ không gây phiền phức cho bạn. Nếu như bạn là giả, không phải là thật làm, vậy thì bạn không có cách nào, họ sẽ không tha cho bạn, phải hiểu điều này. Cho nên nghe kinh, đọc kinh giúp đỡ bạn giác ngộ. Y giáo phụng hành mới có thể tiêu trừ nghiệp chướng, mới có thể hóa giải oán kết. Nếu sau khi bạn đọc hai quyển sách này, bạn lại học kinh Vô Lượng Thọ, bạn lại niệm Phật cầu sanh Tịnh độ thì hiệu quả sẽ khác.

Con người sống trên đời, nếu muốn sống có ý nghĩa, có giá trị, thì hãy làm người tốt, đây chính là có ý nghĩa, là thực sự có giá trị. Không cần cầu làm quan lớn, không cần cầu phát tài lớn, tại sao vậy? Làm quan, phát tài, đó là mệnh! Trong mệnh

của bạn không có tài thì bạn phát ở đâu? Đó là cầu không được. Nhưng cầu học làm người tốt, chuyện này không có vấn đề. Nhan Hôi là học trò của Khổng phu tử, thực sự là nghèo cùng khổ, nhưng ông ấy có học vấn, cuộc sống của ông ấy rất vui vẻ. Mặc dù là “một giỏ com, một bầu nước”, Khổng tử tán thán ông: “Nhan Hôi cũng không đòi niềm vui ấy”, đó chính là cuộc sống của ông ấy có ý nghĩa, có giá trị. Nâng cao cảnh giới của chính mình, nâng cao linh tánh của chính mình, điều này rất quan trọng.

Hai ngày này, kinh Hoa Nghiêm của chúng ta giảng tới mười hai nhân duyên, mười hai nhân duyên chính là nói lý luận và chân tướng của luân hồi ba đời. Bạn hiểu được lý luận, biết được chân tướng của luân hồi thì bạn liền biết được luân hồi rất khổ! Chúng ta có thể cố gắng học Phật trong đời này, sẽ không còn lục đạo luân hồi nữa, đây là có giá trị, đây mới là có ý nghĩa, đời này là vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi. Có thể làm được không? Không khó làm, chỉ cần bạn thực sự cố gắng học tập theo phương pháp mà Phật-đà dạy bạn, mỗi người đều có thể làm được. Thời nhà Đường, đại sư Thiện Đạo từng nói một câu, pháp môn này gọi là “vạn người tu vạn người đi”. Tại sao người học Phật nhiều, người thực sự vãng sanh lại ít như vậy? Đó là do họ học không như pháp, không thấu triệt lý luận, phương pháp sai lầm, mặc dù cầu vãng sanh nhưng vẫn tạo nghiệp như cũ, vậy thì sai rồi.

Trong kinh đức Phật dạy chúng ta, kinh Vô Lượng Thọ giảng rất rõ ràng, người niệm Phật, người cầu vãng sanh, trước tiên phải đầy đủ điều kiện, chính là khéo giữ ba nghiệp, điều này chúng ta đã làm được chưa? “Khéo giữ khẩu nghiệp, không chê lỗi người; khéo giữ thân nghiệp, không mất luật nghi; khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh không nhiễm”, ba câu này chính là Thập Thiện Nghiệp Đạo! Mà người tu tịnh nghiệp, đức Phật nói với chúng ta trong kinh Quán Vô Lượng Thọ, nhất định phải đặt nền tảng từ *tịnh nghiệp tam phước*. Điều đầu tiên của tịnh nghiệp tam phước là “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện nghiệp”, chúng ta đã làm được chưa? Những điều khác không cần nói tới, đây là điều đầu tiên. Điều này chưa làm được thì làm sao có thể vãng sanh? Tại sao chưa làm được điều này? Chuyện này tôi đã nói rất nhiều, chúng ta không có nền tảng của thiện nhân thực sự. Kinh điển vừa mở ra, “thiện nam tử, thiện nữ nhân”, chúng ta không phải là thiện nam tử, không phải là thiện nữ nhân.

Tiêu chuẩn thiện nam tử, thiện nữ nhân là gì? Nói cho mọi người biết, đó là Đệ Tử Quy. Bạn có thể thực hành toàn bộ, làm được toàn bộ Đệ Tử Quy thì bạn

chính là thiện nam tử, thiện nữ nhân. Sau đó bạn học tập thập thiện nghiệp thì không có vấn đề, rất dễ dàng, không khó chút nào; không có Đệ Tử Quy thì không làm được thập thiện nghiệp. Cho nên, thập thiện nghiệp chính là thực hành hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, thực hành được hai câu đầu trong tịnh nghiệp tam phước này, sau đó bạn mới có thể học thập thiện nghiệp. Có nền tảng thập thiện nghiệp, bạn mới thực sự có thể thọ tam quy ngũ giới, nếu không thì tam quy ngũ giới đều là giả, tuyệt đối không phải là thật, chúng ta nhất định phải hiểu đạo lý này. Cho nên những năm này, tôi vô cùng coi trọng học tập Đệ Tử Quy, cho dù là đồng tu tại gia hay xuất gia, tôi đều bảo họ nghiêm túc học tập Đệ Tử Quy, quan trọng hơn bất kỳ điều gì; gốc rễ của gốc rễ, nền tảng của nền tảng. Đệ Tử Quy, thật ra mà nói, chính là dạy bạn làm người tốt, chính là dạy bạn làm thiện nam tử, thiện nữ nhân, các bạn nghĩ thử xem điều này quan trọng biết bao!

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, trước đây con từng phát nguyện, tụng trì rất nhiều kinh điển và thánh hiệu Phật Bồ-tát, nhưng hiện tại hy vọng chuyên tâm học tập pháp môn Tịnh độ. Xin hỏi lão pháp sư, nên buông xuống lời thệ nguyện đã phát trước đây như thế nào mới như lý như pháp?

Đáp: Chuyện này bạn yên tâm sửa lỗi là được. Tại sao vậy? Chỉ có câu A-di-đà Phật này mới có thể viên mãn bao hàm hết thầy chư Phật, hết thầy Bồ-tát. Niệm câu Phật hiệu này thì tất cả đều niệm hết, không trái với lời thệ nguyện trước đây của bạn, hơn nữa thực sự có thể viên mãn thành tựu lời thệ nguyện của bạn. Nếu bạn không thể vãng sanh thế giới Cực Lạc, bạn niệm danh hiệu Phật nhiều như vậy, danh hiệu Bồ-tát nhiều như vậy, thì cũng không gặp được vị Phật Bồ-tát nào cả, Phật Bồ-tát cách bạn rất xa. Nếu bạn chuyên tâm niệm A-di-đà Phật, tất cả danh hiệu khác đều không niệm, chuyên niệm A-di-đà Phật cầu sanh Tịnh độ, bạn vãng sanh đến thế giới Cực Lạc, hết thầy chư Phật Như Lai trong cõi nước mười phương, bạn hằng ngày đều gặp các ngài. Trong kinh giảng rất rõ ràng! Mỗi ngày bạn đều có thể cúng dường tất cả chư Phật. Cúng dường Phật, tu phước! Nghe Phật giảng kinh thuyết pháp, là tu tuệ, phước tuệ song tu.

Mười phương chư Phật vô lượng vô biên, bạn làm sao tới đó? Tới thế giới Cực Lạc thì khác, bạn có thể phân thân; mười phương có bao nhiêu thế giới, bạn có thể phân bấy nhiêu thân, đồng thời đi, bạn xem tự tại biết bao! Chúng ta ở thế gian này, không có thuật phân thân, tới thế giới Cực Lạc có thuật phân thân. Bạn xem trong đại kinh nói, phàm là người sanh tới thế giới Tây Phương Cực Lạc, đầy đủ sáu loại

thần thông, thiên nhãn thấy suốt, thiên nhĩ nghe thấu, tha tâm, túc mạng, thần túc, thần túc chính là biến hóa. Bạn xem trong Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không có 72 phép biến hóa, nếu so sánh 72 phép biến hóa này với người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc thì quá ít rồi, Tôn Ngộ Không mới có 72! Sự biến hóa của người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc là vô số, vô lượng vô số, họ có năng lực phân vô lượng vô biên thân đi cúng dường Phật, đi nghe pháp. Công đức tu hành một ngày ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, chúng ta ở thế giới này bao nhiêu kiếp cũng không thể sánh được, đây là điều nhất định phải hiểu. Pháp môn thù thắng như vậy cũng không phải là rất khó thành tựu, nhất định nắm chắc thời gian, trong đời này làm chuyện này, có ý nghĩa nhất, có giá trị nhất.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, xin hỏi học Phật là vì đoạn trừ nỗi khổ của sanh lão bệnh tử, hay là vì “chúng sanh vô biên thế nguyện độ”? Hai điều này nên phối hợp như thế nào?

Đáp: Hai điều này là một chuyện, không phải là hai chuyện, cho nên không cần phải phối hợp. Nhưng mà hai điều này nhất định phải đặt sanh tử lên hàng đầu, tại sao vậy? Bản thân chúng ta không thể liễu thoát sanh tử thì bạn làm sao có thể độ chúng sanh? Phải hiểu đạo lý này. Chúng ta niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, trong đời này cho dù không biết chữ, không biết giảng kinh thuyết pháp, chỉ biết câu A-di-đà Phật này thì có thể phổ độ chúng sanh.

Trong số đồng tu ở Hồng Kông, 30 năm trước ở Hồng Kông có một vị tước sĩ Hà Đông, tôi nghĩ là người lớn tuổi ở Hồng Kông đều có thể nhớ. Bạn xem vợ của ông Hà Đông, bà ấy vãng sanh thù thắng biết bao! Năm 1977, lần đầu tiên tôi tới Hồng Kông giảng kinh, bà ấy đã vãng sanh vài năm rồi, tôi chưa từng gặp, nhưng tôi xem trên báo, trên tạp chí có đăng tin này. Tước sĩ Hà Đông là tín đồ Kitô giáo kiên thành, cả nhà đều tin Kitô giáo, chỉ có vợ ông ấy tin Phật. Nhưng con trai của tước sĩ Hà Đông rất hiếu thuận, trong nhà còn xây Phật đường, cụ bà thì niệm Phật của bà, mỗi chủ nhật thì họ đi nhà thờ của họ, không có xung đột, mỗi người tự tu đạo của mình, hiện tại gọi là đa nguyên văn hóa. Cụ bà biết trước ngày giờ vãng sanh, nói với con trai, con dâu, người nhà của mình, bà nói đời này của chúng ta, chúng ta tự do tín ngưỡng tôn giáo, đôi bên không chướng ngại lẫn nhau. Hiện tại mẹ sắp vãng sanh thế giới Cực Lạc rồi, các con có thể niệm vài tiếng Phật hiệu trợ niệm cho mẹ, cũng xem như là tình cảm mẹ con bấy lâu nay của chúng ta? thỉnh cầu này, con trai, con dâu bà cũng đồng ý, cũng rất vui vẻ giúp đỡ bà.

Bà ấy mở đại hội vãng sanh, mời mọi người tới xem, bà ấy không bị bệnh, ngồi ở đó vãng sanh. Sau khi nhìn thấy chuyện này, từ đó về sau, con trai, con dâu học Phật, độ hết cả nhà. Hơn nữa những tin tức báo chí thời đó, bạn liền biết được bà ấy độ biết bao nhiêu người! Đây là biểu diễn, biểu diễn cho mọi người thấy. Bạn xem hiệu quả còn lớn hơn, thù thắng hơn pháp sư giảng kinh thuyết pháp. Pháp sư giảng mấy chục năm, rất vất vả, chưa chắc có mấy người tin tưởng. Bà ấy biểu diễn như vậy, rất nhiều người nhìn thấy đều tin tưởng. Có điều là con người hiện nay rất nhanh quên, qua ba mươi, bốn mươi năm lại quên mất. Hy vọng hiện tại lại có vài người tới biểu diễn một chút, phải thường biểu diễn không gián đoạn thì mọi người sẽ tin tưởng. Đây chính là tự độ là độ người, độ người chính là tự lợi. Chúng ta muốn phổ độ chúng sanh, bản thân phải cố gắng tu hành, lúc vãng sanh làm ra tấm gương rất tốt cho mọi người thấy, đây là phương pháp độ hóa chúng sanh có sức mạnh nhất.

Hỏi: Câu hỏi thứ năm, chúng sanh thời mạt pháp đều có tình huống bị quỷ thần quấy nhiễu, có người còn giống như trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bị cưỡng ép tà dâm, lâu ngày thân tâm đích thực đau khổ không chịu nổi, xin lão pháp sư khai thị.

Đáp: Nói đến chỗ này, chúng ta nhất định phải hiểu, xã hội loạn thì quỷ thần cũng loạn. Cho dù là đạo tràng xuất gia hay là đạo tràng tại gia, đạo tràng của cư sĩ tại gia, tất cả đều có yêu ma quỷ quái, hơn nữa yêu ma quỷ quái rất nhiều. Tôi cũng thường có một số nhà ngoại cảm, tức là người thông thường gọi là có năng lực đặc biệt, những người có thể qua lại với quỷ thần, họ cũng thường truyền những tin tức này cho tôi. Nói với tôi, cho dù là đạo tràng nào, thậm chí là gia đình hiện nay đều có một số quỷ thần. Ngoài quỷ thần ra còn có tinh linh, chúng ta gọi là yêu ma quỷ quái, hồ ly, chôn, chúng ta gọi là thành tinh. Những con vật này đa phần là cõi súc sanh, chúng tu hành có thần thông, chúng cũng có thể biến thành con người, quấy nhiễu thế gian. Những tinh linh này, đặc biệt là tinh linh, nếu chúng có thể nghe kinh, có thể nghe pháp, chúng sẽ trở thành thần hộ pháp, chúng sẽ không gây phiền phức cho con người. Nếu như không nghe kinh, không học Phật thì chúng sẽ hại người, chúng sẽ trêu chọc con người. Đây là hiện tượng phổ biến trong xã hội ở Trung Quốc, ở nước ngoài ngày nay. Cho nên, những nhà ngoại cảm này thường khuyên tôi, nhất định phải giảng kinh Lăng-nghiêm, chúng sanh chín pháp giới và những tinh linh này thích nghe kinh. Họ nói, nghe kinh thì chúng sẽ không làm loạn xã hội này, sẽ

không hại người; nếu không nghe kinh, đại đa số đều sẽ hại người, đây là hiện tượng phổ biến.

Nếu bạn học Phật, bị quỷ thần quấy nhiễu, tình huống này rất nhiều, chúng tôi đều gặp được ở khắp nơi trên thế giới. Đa phần tới sau cùng đều tinh thần phân liệt, sau cùng không còn cách nào, đành phải đưa tới bệnh viện tâm thần, rất khổ, vô cùng khổ. Có một số thân bằng quyến thuộc của họ tới tìm tôi, hỏi tôi phải làm sao? Tôi hỏi họ, có phải trước đây họ ưa thích thần thông không? Có phải là ưa thích cảm ứng không? Đều là như vậy, đây chính là sự trung gian. Bản thân bạn thích qua lại với chúng thì rất dễ kết nối với bạn, vậy thì khó rồi. Người thực sự học Phật không cầu cảm ứng, không cầu thần thông, đó là không có sự trung gian với chúng, không có duyên, cơ hội chúng tìm bạn sẽ ít; nếu bạn thích thần thông, thích cảm ứng, cơ hội tìm bạn rất nhiều.

Thực sự tìm đến rồi thì không có cách nào, rất khó khăn! Bạn tìm pháp sư, người tu hành như thế nào đi nữa cũng không cách nào giải quyết cho bạn được; duy nhất thực sự có thể giải quyết là bạn thực sự quay đầu là bờ, thực sự học Phật, công phu thực sự đặc lực, vậy thì được. Cho nên thánh hiền xưa nói rất hay: “Làm việc không thành, quay lại xét mình”, chỉ có bản thân mới có cách, thực sự quay đầu thì mới có phương pháp ứng phó họ. Bản thân không thể thực sự sám hối, không thể thực sự quay đầu, người khác cũng không giúp được; ngay cả Phật Bồ-tát cũng không giúp được, huống chi là người khác, nhất định phải hiểu đạo lý này. Học Phật nhất định phải dựa theo kinh luận, dựa theo kinh điển, không được dựa vào thần thông. Phàm là ưa thích thần thông, ưa thích cảm ứng thì rất dễ dàng rước họa vào người, chúng ta phải biết điều này.

Nếu gặp phải tình huống này, bạn tới hỏi tôi, có thể vẫn còn rất nhẹ, không phải rất nghiêm trọng; lúc nghiêm trọng thì bản thân bạn không hỏi được, bạn vẫn còn rất nhẹ. Rất nhẹ, chỉ cần quay đầu thì rất dễ chữa khỏi, rất dễ khôi phục sức khỏe của bạn. Chỉ cần hết lòng niệm Phật, buông xuống những thần thông cảm ứng này, không cần để ý đến chúng nữa, không nên tiếp xúc với chúng nữa, như vậy là được.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, trên thế giới có rất nhiều người tâm thiện đề xướng hòa bình, nhân từ bác ái, thế nhưng những người lãnh đạo phát động chiến tranh, phân tử khủng bố phái cấp tiến, lại tuyệt đối không thể nào ngồi xuống tiếp nhận lễ rửa tội của giáo dục thánh hiền. Do đó, người tốt vẫn là người tốt, người xấu tiếp tục làm ác, thế giới hòa bình liệu có thể thực hiện được không?

Đáp: Phật giáo là giáo dục, không chỉ Phật giáo là giáo dục, tất cả các tôn giáo đều là giáo dục. Cho nên, chúng tôi dạy học trong nhiều năm như vậy, giáo dục thường tiếp xúc có bốn loại lớn, loại đầu tiên là giáo dục gia đình, loại thứ hai là giáo dục trường học, loại thứ ba là giáo dục xã hội, loại thứ tư là giáo dục tôn giáo. Các bạn quan sát tỉ mỉ, người sáng lập bất kỳ tôn giáo nào, có ai không giảng kinh thuyết pháp giáo hóa chúng sanh? Thích-ca Mâu-ni Phật dạy học là dài nhất, 49 năm; chúa Giê-su dạy học 3 năm, bị người khác hại chết; Muhammad dạy học hơn 20 năm; Khổng phu tử ở Trung Quốc dạy học 5 năm, không có tôn giáo nào không phải là giáo dục, chúng ta phải rõ ràng điều này.

Phàm là người làm công việc giáo dục, lý niệm quan trọng nhất chính là khẳng định bản tánh con người vốn thiện. Bạn xem câu đầu tiên trong Tam Tự Kinh của Trung Quốc nói: “người ban đầu, tánh vốn thiện”; trong Phật pháp, bạn xem kinh điển giảng rất nhiều: “hết thảy chúng sanh đều có Phật tánh”, “hết thảy chúng sanh vốn dĩ thành Phật”, đây là điều chúng ta nhất định phải khẳng định, không được hoài nghi chút nào. Giáo dục là hưng khởi từ chỗ này. Con người mê mất bản tánh, bản tánh là thiện lương, bản tánh là chí thiện, không có chút nào bất thiện; mê mất chính mình, như vậy mới làm ra rất nhiều chuyện sai, mới biến thành bất thiện. Cho nên, bất thiện không phải là bản tánh, là tập tánh. Đoạn mở đầu Tam Tự Kinh nói rất hay: “tánh gần nhau, tập xa nhau”. Từ bản tánh mà nói thì mọi người đều giống nhau, Phật pháp giảng vô cùng thấu triệt, đều giống nhau, nhưng tập tánh không giống nhau.

Mục đích, chức năng của giáo dục chính là làm sao giúp đỡ con người từ tập tánh quay về bản tánh, vậy thì giáo dục này đã thành công; nói cách khác, biến người xấu thành người tốt, biến người ác thành người thiện, biến người mê hoặc thành người giác ngộ, đây mới gọi là giáo dục. Không thể nói họ ác, ác thì thế nào? Ác thì khai trừ họ, giết chết họ, đây không phải là giáo dục. Làm thế nào có thể giúp họ quay đầu là bờ thì giáo dục này thành công. Phần tử khủng bố cũng là người, bản tánh của họ cũng vốn thiện, tại sao họ biến thành như vậy? Dạy hư rồi, tập tánh dạy hư rồi. Cho nên chúng ta có lòng tin, chúng ta khẳng định có thể giúp đỡ họ quay đầu là bờ. Họ biến thành bộ dạng này, trong tưởng tượng của chúng ta, trong đời này họ chưa gặp được người tốt thực sự, không có ai dạy họ. Con người đều có lương tâm, đều có lương tri, cần có người khác nhắc nhở họ.

Tháng sáu năm nay tôi tới Mỹ viếng thăm tổng thống Bush, đây là họ mời tôi tới. Tôi khuyên họ phải coi trọng giáo dục luân lý đạo đức, phải coi trọng hòa bình thế giới. Tôi nói với ông ấy rất rõ ràng, tôi nói: ông và tôi cùng toàn bộ mọi người trên thế giới đều hy vọng thế giới có thể an định hòa bình. Lời này ông ấy có thể nghe lọt tai không? Lúc đó người rất nhiều, tôi e là sau khi nói xong lời này, nghe xong quên mất ngay, cho nên tôi viết trước một bức thư. Những điều tôi nói với ông ấy là nội dung trong thư, đưa trước mặt ông ấy. Nhưng mà hai tháng sau, ông ấy gửi một bức ảnh cho tôi, ký tên lên đó, ngoài ký tên ra còn có lời chúc phúc, tôi tin rằng đối với cách nói của tôi, nhất định ông ấy sẽ không phản đối! Nếu ông ấy phản đối, ông ấy sẽ không gửi bức ảnh này cho tôi. Cho nên lần này ông ấy tới thăm Trung Quốc, rất nhiều đồng tu Trung Quốc nói với tôi, thái độ lần này của ông ấy rất ôn hòa, không giống trước đây. Còn có đồng tu nói với tôi, họ đọc được ở trên báo, ông ấy cũng nói tới giáo dục luân lý đạo đức ở Nhà Trắng.

Từ đó thấy được, con người bản tánh vốn thiện, cần người khác nhắc nhở họ. Ông ấy ở địa vị cao như vậy, không có ai dám nhắc nhở ông ấy, chúng tôi tới thử xem, có hiệu quả, không phải là không có hiệu quả. Tôi tin rằng phần tử khủng bố, chúng ta không có cơ hội tiếp xúc, chúng ta [nếu có cơ hội] tiếp xúc, nhắc nhở họ, họ cũng sẽ quay đầu là bờ. Bạn chỉ cần phân tích nhân quả báo ứng, lợi hại được mất, họ có thể tiếp nhận được. Tổng thống Bush cũng rất khiêm tốn nói với tôi, nhiệm kỳ của ông ấy chỉ còn ba năm, ông ấy không thể tái tranh cử nữa. Ba năm, hy vọng có thể làm chút chuyện tốt! Có thể mang lại hòa bình cho thế giới này, tôi nói vậy thì ông thành công rồi, phải nỗ lực theo phương diện này.

Chỉ cần thành tâm thành ý làm, bản thân chúng ta không có chút mong cầu tự lợi nào thì bạn mới có thể cảm động lòng người. Nếu bạn vẫn còn cầu danh cầu lợi, nhân địa của bạn không thật, thành ý của bạn không đủ; chúng ta là không mong cầu điều gì cả, chỉ hy vọng xung đột vĩnh viễn không phát sanh nữa. Xung đột quá nhiều rồi, bạn xem hiện tại từ gia đình mà nói, vợ chồng xung đột, cha con xung đột, anh em xung đột, tới trên thế giới phát sinh vô lượng vô biên xung đột, gốc rễ ở đâu? Gốc rễ ở trong gia đình. Gốc rễ trong gia đình là gia đình xung đột, từ gia đình xung đột bạn lại thâm nhập nghiên cứu, nguyên nhân thực sự là ở bản thân, tức là chính mình xung đột với chính mình, đây là điều mà người bình thường không dễ gì phát hiện ra. Thân tâm không điều hòa, bạn vẫn có mừng giận buồn vui, thích người này, ghét người kia, đây chính là xung đột trong nội tâm của bạn.

Cho nên, tôi thường báo cáo với những nhân sĩ tham gia hội nghị hòa bình, muốn hóa giải xung đột phải bắt đầu làm từ nội tâm của chính mình. Hóa giải ý niệm đối lập với hết thầy người, hết thầy việc, hết thầy vật ở trong nội tâm của chính mình, không còn đối lập với người, không còn đối lập với việc, không còn đối lập với vật nữa, thân tâm của chính chúng ta đạt được hòa hợp, sau đó mới có thể gia hòa. Nhà Nho nói tu thân, tề gia; thân không tu làm sao có thể tề gia? Tề gia mới có thể trị quốc, bình thiên hạ, đây là đạo lý vĩnh hằng bất biến. Những người làm công việc hòa bình thế giới như chúng ta, làm nhiều năm như vậy mà vẫn chưa làm tốt, không có hiệu quả, nguyên nhân là gì? Chưa hóa giải xung đột đối với người, đối với việc, đối với vật trong nội tâm của chúng ta, nguyên nhân thực sự là ở chỗ này.

Giết người là có tội, giết động vật có tội không? Đó cũng là một sanh mạng, hiện nay bạn nói nhân quyền, động vật chúng cũng có quyền lợi, sao bạn có thể tùy ý ăn thịt chúng? Tôi lấy một ví dụ, muỗi đốt trên người chúng ta, bạn dùng tay đập chết chúng, tội của chúng có nặng như vậy không? Chúng tới nơi này, cũng chẳng qua là muốn kiếm một bữa ăn mà thôi, nếu bạn chịu bố thí cho chúng, hoan hỷ cho chúng đốt, cho chúng ăn no thì chúng sẽ rời đi, dù sao chúng cần cũng không nhiều! Bạn không chịu bố thí, đuổi chúng đi là được, bạn không có quyền lợi giết chúng, bạn giết chúng thì có tội. Nếu như chúng ta yêu thương bảo vệ muỗi, kiến, đều không làm hại chúng, làm sao lại đi làm hại con người được? Làm sao lại đi làm hại động vật lớn hơn? Sẽ không! Cho nên chúng ta nói không sát sanh, phải bắt đầu làm từ chỗ này.

Chúng tôi giảng kinh thường nói, tuyệt đối không được có ý niệm khống chế người, việc và vật, không được có ý niệm chiếm hữu hết thầy người, việc và vật, ngay cả ý niệm này bạn cũng không có, tâm của bạn thanh tịnh. Trong tâm thanh tịnh sẽ không có ác niệm, sẽ không có hành vi ác, sẽ không làm chuyện sai. Người tu Tịnh độ, tu tâm thanh tịnh là hàng đầu, tâm tịnh tức cõi Phật tịnh, tâm địa thanh tịnh sẽ sanh ra cảm ứng đạo giao với cõi tịnh; tâm không thanh tịnh, sanh Tịnh độ rất khó, “miệng niệm Di-đà tâm tán loạn, hét bẻ cổ họng cũng uổng công”.

Cho nên, thế giới hòa bình có thể thực hiện, không phải là không thể thực hiện, xem cách làm của bạn thế nào mà thôi. Hiện tại, hy vọng của chúng tôi đối với thủ tướng Mahathir Mohamad rất lớn, hy vọng ông ấy có thể làm ra tấm gương tốt. Tấm gương này nhất định phải thực hành từ bản thân, từ những người bạn chí đồng đạo

hợp của ông ấy, đây đều là những chuyên gia học giả rất có tầm ảnh hưởng trên thế giới, thực hành từ bản thân của chúng ta, bắt đầu làm từ bản thân chúng ta.

Hỏi: Câu hỏi thứ bảy, xung đột chiến tranh từ xưa đến nay, đa phần là thỏa mãn dã tâm, dục vọng cá nhân của một số ít người, mà tạo thành đau khổ cho đa số dân chúng vô tội. Nên giáo hóa những lãnh đạo và phần tử khủng bố phát động chiến tranh này như thế nào?

Đáp: Những vấn đề này phải giảng giáo dục nhân quả mới thực sự có hiệu quả. Trung Quốc từ xưa đến nay, ít nhất chúng ta có thể suy luận dạy học được 5.000 năm, cho nên nói tới giáo dục, người Trung Quốc có kinh nghiệm phong phú nhất. Dạy học 5.000 năm, trí tuệ 5.000 năm, phương pháp 5.000 năm, nội dung 5.000 năm, hiệu quả 5.000 năm, trên thế giới không tìm được nhà thứ hai. Trung Quốc từ xưa đến nay dạy người điều gì? Thứ nhất là dạy luân lý đạo đức, thứ hai là dạy nhân quả, hai loại giáo dục này đã ăn sâu vào lòng người. Về các công trình kiến trúc cơ bản có ba thứ, thứ nhất là từ đường, trước đây mỗi nhà đều có từ đường. Từ đường dạy điều gì? Dạy hiếu đễ. Thứ hai là Khổng miếu, mỗi huyện đều có Khổng miếu. Khổng miếu dạy điều gì? Khổng miếu dạy luân lý đạo đức, ngũ luân bát đức. Thứ ba là miếu Thành Hoàng, mỗi huyện thị đều có, miếu Thành Hoàng dạy điều gì? Dạy nhân quả báo ứng. Nếu như những phần tử hiếu chiến, phần tử khủng bố, nếu họ được học giáo dục luân lý, được học giáo dục nhân quả báo ứng, tôi tin rằng họ sẽ buông xuống chuyện này, họ sẽ không dám làm nữa. Tại sao vậy? Quả báo chẳng thể nghĩ bàn! Làm những chuyện này, quả báo ở ba đường ác, ba đường ác dễ tiến vào mà không dễ thoát ra, ai bằng lòng làm chuyện ngốc nghếch này? Cho nên, phàm là những dã tâm, dục vọng này đều là do không hiểu nhân quả báo ứng, giáo dục nhân quả quá quan trọng!

Hiện tại ở Trung Quốc đại lục không còn từ đường nữa; không còn từ đường nữa, gốc rễ luân lý đạo đức bị nhổ bỏ. Chúng ta cũng không thể làm trái chính sách của đất nước, nhưng chính sách sẽ thay đổi, không phải là đã hình thành thì không thay đổi. Có thể 100 năm sau, có thể 200 năm sau, từ đường sẽ khôi phục, bởi vì đó thực sự là thứ tốt. Chúng ta hiện nay dùng “Nhà tưởng niệm tổ tiên vạn họ” thay cho từ đường, chúng ta tưởng nhớ tổ tiên của chính mình, chúng ta cũng không được quên tổ tiên của mỗi họ trên cả nước. Cho nên niệm Phật đường chúng ta, Nhà tưởng niệm tổ tiên chính là niệm Phật đường, đây là tốt nhất. Chúng ta niệm Phật, cầu sanh

Tịnh độ, cũng hy vọng tổ tiên của chúng ta niệm Phật cùng chúng ta, cùng sanh Cực Lạc, đây là chuyện tốt.

Không miếu ở Trung Quốc, nhìn dáng vẻ thì có thể khôi phục được, nhưng miếu Thành Hoàng thì không dễ dàng. Tinh hoa trong miếu Thành Hoàng chính là điện Diêm Vương, mười điện Diêm Vương này, điện Diêm Vương, đó chính là dạy nhân quả báo ứng, bạn tạo chuyện ác gì, bạn sẽ thọ quả báo thế ấy. Nhưng hiện tại vấn đề này chúng ta cũng phải nghĩ phương pháp linh hoạt ứng biến, cho nên tôi ở Đài Loan đã tìm Giang Dật Tử vẽ Địa Ngục Biến Tướng Đồ. Địa Ngục Biến Tướng Đồ chính là điện Diêm Vương trong miếu Thành Hoàng, bộ phận tinh hoa nhất. Bức tranh này thành công rồi, hiện tại sao chép cũng rất nhiều, lưu hành rộng nhất là đĩa. Mọi người có thể bật đĩa trên tivi, cả nhà đều có thể xem, có thuyết minh, cũng có phụ đề, lại có giảng giải. Đồng tu học Phật của chúng ta, trong nhà mỗi người cũng nên có một đĩa, thường mang theo, người thân bạn bè của bạn, khi có người tới nhà bạn chơi, đừng xem những thứ khác, hãy xem cái này. Nhà của bạn chính là Phật Bồ-tát hộ trì, thiên long quỷ thần bảo hộ. Hơn nữa bản thân bạn thường xem, bạn sẽ thường đề cao cảnh giác, không dám phạm tội, không dám làm ác, vậy thì công đức vô lượng!

Rốt cuộc là có quỷ thần hay không? Chỉ cần bạn cố gắng tu, tâm địa của bạn thanh tịnh thì ranh giới này không còn nữa, bạn có thể trực tiếp kết nối với họ. Kết nối là tự nhiên, bạn đừng phan duyên, phan duyên sẽ có một số nợ quỷ tiền vào nhà của bạn, vậy thì phiền phức của nhà bạn liền tới. Không được phan duyên, hãy để tự nhiên, công phu của bạn đạt thì sẽ thông. Quỷ thần là tiếp cận gần nhất với chiều không gian của chúng ta, rất dễ dàng kết nối, hơn nữa tần suất kết nối cũng vô cùng cao. Chỉ cần bạn tỉ mỉ để ý, gần như mỗi nơi đều có thể nghe thấy, thậm chí là có thể nhìn thấy, đó là thực sự có, tuyệt đối không phải là giả. Chuyện ông Du Tịnh Ý gặp Táo thần không phải là hư cấu, thực sự có người này, thực sự có chuyện này. Ông ấy là người sống vào những năm Vạn Lịch thời Minh, cùng thời đại với tiên sinh Liễu Phàm, đại khái lớn hơn tiên sinh Liễu Phàm 10 tuổi.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, dưới chế độ dân chủ, con người thường dùng điều hành thị uy, đình công, bỏ học để biểu đạt ý dân, xin hỏi phương thức như vậy thực sự có thể mang lại tiến bộ cho xã hội, giúp cho cuộc sống của người dân trải qua tốt hơn không?

Đáp: Vấn đề này, tôi nghĩ mọi người nhìn thử Đài Loan liền hiểu, đáp án rất rõ ràng, không cần tôi phải nói. Đài Loan là dân chủ hàng đầu trên thế giới, người dân có thể mắng tổng thống ở ngoài đường, không coi là phạm pháp, là đất nước dân chủ tiên tiến nhất trên toàn thế giới. Bạn tới đó xem thử thì bạn sẽ hiểu được, người dân ở đó sống những ngày tháng như thế nào? Vấn đề này, lúc tôi giảng kinh cũng giảng rất nhiều, đầu óc của chúng ta nhất định phải rõ ràng, phải tỉnh táo. Rốt cuộc là dân chủ tốt hay là hoàng đế tốt? Vấn đề này tôi nghĩ các đồng tu cũ đều biết. Lần đầu tiên tôi tới Singapore, pháp sư Diển Bồi, đây là bạn cũ của tôi, có một hôm ông ấy mời tôi ăn cơm, ông ấy đưa ra vấn đề này. Ông ấy nói: “pháp sư Tịnh Không, thầy tán thành dân chủ hay là tán thành hoàng đế?” Tôi nói với ông ấy: “tôi tán thành hoàng đế, tôi không tán thành dân chủ”. [thầy ấy nói]: “thầy là người bảo thủ”, nói tôi là người bảo thủ, tôi nói: tôi không bảo thủ, tôi có đạo lý nói cho thầy nghe thử.

Hoàng đế mặc dù là chuyên chế, họ hy vọng con cháu của họ đời đời tương truyền thì nhất định phải làm chính trị cho đảng hoàng thì họ mới truyền lại được; nếu con cháu của họ bất tài thì chính quyền của họ sẽ bị người khác lật đổ. Cho nên trước đây làm hoàng đế là nom nớp lo sợ. Đăng cơ, tức là hiện tại nói nhậm chức, đại sự đầu tiên là gì? Lập thái tử, bồi dưỡng người kế thừa. Họ chọn người con trai ưu tú nhất trong số những người con của mình, sau đó mời những người thầy tốt thực sự có học vấn, có đạo đức tới dạy thái tử, người bình thường không có cơ hội này. Cho nên thái tử được nhận nền giáo dục tốt nhất, điều này bạn không thể không thừa nhận; dân chủ là bầu cử ra, chưa chắc được tiếp nhận nền giáo dục tốt như vậy. Cho nên thánh hiền Trung Quốc xưa nói: “làm chính trị bằng đức”, không quan trọng là dân chủ hay quân chủ, quan trọng nhất là họ có đức hạnh. Họ có đức hạnh, cho dù là dân chủ hay quân chủ, yêu thương nhân dân, thực sự giải quyết vấn đề thay cho nhân dân thì có gì không tốt? Điều tốt, nếu không có đức hạnh, đối xử không tốt với nhân dân, vậy thì dân chủ cũng không tốt, quân chủ cũng không tốt. Cho nên, giáo dục luân lý đạo đức quan trọng! Cho nên tôi nghĩ, vào thời đế vương, bồi dưỡng người lãnh đạo đất nước tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức tốt nhất, tôi là nghĩ đến điểm này, chúng ta không thể không hiểu điều này.

Nhà Mãn Thanh diệt vong, tiên sinh Tôn Trung Sơn tổ chức Quốc Dân Đảng, tôi rất khâm phục, tôi cảm thấy sáng kiến này của ông ấy rất tốt. Tại sao vậy? Dân chủ, quân chủ, đều có đủ cả. Quân chủ là một gia tộc quản lý đất nước này, dân chủ là dùng một đảng phái, tập hợp những tinh anh của đất nước tổ chức thành đảng này

để quản lý đất nước, lý niệm này là đúng đắn. Hơn nữa, trong lý niệm của tiên sinh Tôn là một đảng, tuyệt đối không có đảng thứ hai, là một đảng chuyên chế, đảng này tập hợp tinh anh của đất nước. Ông ấy làm chưa tốt, ông ấy là chưa thành công, thứ nhất là tuổi thọ của ông ấy quá ngắn, chưa được mấy năm, 60 tuổi ông ấy đã qua đời. Thứ hai là ông ấy bỏ qua một chuyện, đó chính là bạn tổ chức nên đảng này, trong đảng này phải tìm thầy giáo tốt nhất, giống như đế vương trước đây dạy thái tử vậy, vậy thì thành công rồi. Tức là những đảng viên này của bạn chưa từng tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức tốt nhất, đáng tiếc ở điểm này. Nếu như lãnh đạo đất nước hiểu được đạo lý này, đảng viên trong đất nước này của tôi, đặc biệt chọn ra người ưu tú, tương lai trở thành người kế thừa đất nước, nhất định phải giống đế vương trước đây bồi dưỡng thái tử. Mời người có đạo đức, có học vấn tốt nhất của đất nước tới phò trợ họ, tới dạy bảo họ, vậy thì thành công rồi, dân chủ này sẽ không thua kém gì thời đại của đế vương.

Đây là cách nhìn cách nghĩ của tôi, những cách nghĩ, cách nhìn này không giống với rất nhiều người. Tôi không chủ trương chuyện gì cũng ra đường, tại sao vậy? Làm loạn trật tự xã hội, làm loạn cuộc sống an ninh của mọi người, đây không phải là chuyện tốt, tôi không tán thành cách làm này. Đặc biệt là dân chủ hiện nay, thực sự là vì dã tâm, dục vọng của cá nhân. Họ lên bục, họ nói một đảng nhưng lại làm một nẻo, bạn không cách nào can thiệp họ. Hơn nữa nhiệm kỳ của họ rất ngắn, bạn nghĩ xem nếu họ muốn tranh cử, họ hao phí biết bao nhân lực, tài lực vào đó, sau khi họ đắc cử bốn năm, họ nhất định phải kiểm lại, kiểm lại cả vốn lẫn lời. Sống chết của người dân là chuyện khác, không liên quan đến tôi, tôi chỉ cần đạt được toàn bộ danh văn lợi dưỡng, vậy thì họ thỏa mãn rồi. Khi bạn tỉ mỉ quan sát từ chỗ này, thì thấy không bằng đế vương.

Nói tóm lại một câu, câu cuối cùng này hỏi rất hay, nhất định là giúp cho cuộc sống của người dân trải qua tốt hơn, chuyện này mới có thể kiểm nghiệm được chế độ quân chủ tốt hay là chế độ dân chủ tốt. Lịch sử, văn hóa, tình hình của mỗi đất nước không giống nhau, chuyện này đều phải suy xét đến. Tôi ở nước Mỹ 15 năm, người Mỹ cho rằng chế độ của họ rất tốt, toàn thế giới đều nên học tập theo họ. Tôi nói với họ, cách nhìn của tôi không giống vậy. Nước Mỹ, từ khi Columbus phát hiện ra đại lục mới, tới nay mới hơn 200 năm, người Mỹ thực sự là người da đỏ, đó mới là người Mỹ thực sự, những người khác đều là di dân qua đây. Di dân qua đây, các bạn không có nguồn gốc lịch sử với mảnh đất này, mọi người đến từ các dân tộc đất

nước khác nhau tới Mỹ, đều là không giống nhau, vậy đương nhiên dùng phương pháp dân chủ bầu cử là tốt nhất, phương pháp này là tốt nhất. Giống như mở một cửa tiệm, mỗi người đều có thể mở sạp! Rất nhiều sạp hàng, chúng ta bầu một người làm đại diện, lúc giao dịch trong và ngoài nước có người đại diện, điều này là đúng. Trung Quốc không giống, Trung Quốc 5.000 năm là cửa hàng lâu năm rồi! Con cháu đời đời tương truyền, hiện tại bạn bảo cửa hàng lâu năm này giải tán, để cho con cháu của họ phân nhà, độc lập, như vậy thì sao được? Đều đi mở sạp hàng nhỏ, vậy thì sai rồi!

Cho nên, tôi nói chế độ Trung Quốc không thích hợp với nước Mỹ, chế độ của nước Mỹ không thích hợp với Trung Quốc, điều này bạn phải nhận thức rõ ràng! Bạn xem, đức Phật giáo hóa chúng sanh, tùy căn cơ mà dạy dỗ, không phải là một phương pháp; căn tánh khác nhau, ngài hiện thân khác nhau, dùng phương pháp khác nhau để dạy, kết quả đều dạy rất tốt. Nhất định phải hiểu đạo lý này, trên thế gian không phải là một phương pháp có thể dạy toàn thế giới, đây là chuyện không có khả năng. Vũ trụ là đa nguyên, thế giới cũng là đa nguyên. Mỗi người chúng ta sống trên thế gian, cuộc sống thường ngày cũng là đa nguyên, không phải là đơn nhất, bạn phải nhìn rõ mọi phương diện thì sau đó bạn mới hiểu được, trong tình huống nào phải dùng phương pháp gì. Chúng ta nghĩ tới điểm này, mới biết lời người xưa nói có đạo lý, luân lý đạo đức quan trọng. Cho nên, hiện tại tôi giảng giáo dục, thông thường tôi giảng ba trọng điểm: giáo dục luân lý đạo đức, giáo dục nhân quả, giáo dục tôn giáo. Có thể làm tốt ba giáo dục này, thực sự là xã hội an định, thiên hạ thái bình.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc. Câu đầu tiên, giai đoạn trước mắt Phật pháp suy bại tột cùng, người thế gian có hiểu làm rất sâu đối với Phật giáo, đệ tử học Phật nên giải quyết vấn đề này như thế nào? Xin lão pháp sư khai thị.

Đáp: Chỉ có một phương pháp, tự mình học tốt. Bản thân tôi học Phật, tôi phải giống một vị Phật; bản thân tôi học Bồ-tát, tôi phải giống một vị Bồ-tát, mọi người trong xã hội nhìn thấy, tự nhiên sẽ tôn kính bạn. Tôi học Phật không giống Phật, học Bồ-tát không giống Bồ-tát, xã hội đại chúng ai coi trọng bạn đây? Hết thấy đều phải bắt đầu làm từ bản thân. Trong kinh, đức Phật dạy chúng ta dạy rất rõ ràng, chúng ta phải ghi nhớ một câu quan trọng nhất, đức Phật nói, “hết thấy pháp từ tâm tưởng sanh”. Trong tâm của chúng ta nghĩ Phật, chúng ta liền biến thành Phật; trong tâm nghĩ Bồ-tát thì bạn liền thành Bồ-tát. Phật là thế nào? Phật là thanh tịnh, bình đẳng. Bạn hằng ngày nghĩ A-di-đà Phật, hằng ngày nghĩ Thích-ca Mâu-ni Phật, bạn không

thành Phật được, tại sao vậy? Bạn không hiểu “Thích-ca Mâu-ni Phật”, “A-di-đà Phật” là ý nghĩa gì, bạn không hiểu được. Cho nên bạn phải tìm hiểu nó.

Danh hiệu Thích-ca Mâu-ni phiên dịch thành nghĩa Trung Quốc, Thích-ca dịch là năng nhân, nhân từ; Mâu-ni dịch là tịch tĩnh, tức là tâm địa thanh tịnh. Niệm “Nam-mô Bổn sư Thích-ca Mâu-ni Phật”, tâm địa của bạn phải thanh tịnh bình đẳng, phải đại từ đại bi, đây chính là Thích-ca Mâu-ni Phật. Bạn thực sự có thể làm được thanh tịnh, bình đẳng, từ bi, ai mà không tôn trọng bạn? Trong xã hội ai không tôn trọng bạn? Bạn liền có thể chán hưng Phật pháp. Hằng ngày niệm Phật, hằng ngày lạy Phật, hằng ngày tụng kinh, trong tâm không thanh tịnh, không bình đẳng, không từ bi, ai coi trọng bạn đây? Bạn là giả, bạn không phải là thật. A-di-đà Phật là tiếng Phạn, dịch sang nghĩa Trung Quốc là vô lượng giác, A dịch là vô, Di-đà dịch là lượng, Phật là giác ngộ, vô lượng giác, giác mà không mê, đó là đại viên mãn. Bạn không hiểu ý nghĩa, niệm cũng không có tác dụng. Tụng kinh phải hiểu ý nghĩa của kinh, phải áp dụng ý nghĩa, lời dạy bảo trong kinh điễn vào trong cuộc sống, như vậy mới đúng, bạn tự nhiên sẽ không giống người khác.

Thực sự học Phật, ngạn ngữ thường nói “tướng chuyển theo tâm”, bạn học Phật thì tướng mạo của bạn sẽ giống Phật, bạn học Bồ-tát thì tướng mạo của bạn sẽ giống Bồ-tát. Học bao nhiêu năm, tướng mạo không thay đổi chút nào, bạn là giả, không phải là thật. Nói cạn hơn một chút, nếu những năm này bạn học thực sự từ bi thì tướng mạo của bạn sẽ đôn hậu, mọi người vừa nhìn liền biết. Người thiện thì tướng mạo họ thiện; người ác thì có tướng mạo ác, tướng chuyển theo tâm, không thể không biết điều này. Thể chất cơ thể, thể chất cũng chuyển theo tâm, tâm của bạn thanh tịnh, cơ thể không bị bệnh! Bệnh từ đâu tới? Từ ô nhiễm tới, tham sân si mạn là ô nhiễm. Bạn nhỏ hết tham sân si mạn, tâm địa chân thành, thanh tịnh, bình đẳng thì bạn làm sao bị bệnh được? Thân thể khỏe mạnh, sống lâu, đôn hậu, người thế gian nhìn thấy người học Phật thì sanh tâm hoan hỷ, họ sẽ học theo bạn, cho nên phải thực sự làm!

Phật dạy chúng ta bắt đầu học từ đâu? Học từ thập thiện nghiệp, chúng ta có học từ thập thiện nghiệp không? Nền tảng của thập thiện nghiệp là Đệ Tử Quy, phải biết điều này. Trong Giới kinh, đức Phật dạy chúng ta: học Phật nếu không học Tiểu thừa trước, học Đại thừa sau thì không phải là đệ tử Phật. Hiện tại chúng ta không học Tiểu thừa, không học Tiểu thừa không phải bắt đầu từ chúng ta, ở trong lịch sử, từ giữa thời Đường trở về sau, tín đồ Phật giáo Trung Quốc không học Tiểu thừa

nữa. Là nguyên nhân tại sao? Dùng Nho và Đạo thay thế. Cho nên người học Phật Trung Quốc, cho dù là xuất gia hay tại gia, không ai không đọc sách của Khổng tử, không ai không đọc sách của Lão tử, Trang tử. Họ dùng Khổng tử, Mạnh tử, Lão tử, Trang tử thay thế Tiểu thừa, cho nên họ có nền tảng, từ chỗ này xây dựng Thập Thiện Nghiệp Đạo. Hiện tại phiền phức lớn rồi, hiện tại không cần Tiểu thừa nữa, cũng không cần Nho nữa, trực tiếp học Đại thừa, học cả đời không làm được thập thiện, cho nên Phật pháp suy bại là suy bại ở chỗ này.

Tại sao hiện nay chúng tôi nhấn mạnh Đệ Tử Quy? Đệ Tử Quy thay thế Tiểu thừa, đơn giản nhất, dễ dàng nhất. Kinh điển Tiểu thừa cũng rất nhiều, cũng không dễ học. Đệ Tử Quy có 360 câu, một câu ba chữ, tổng cộng chỉ 1080 chữ, bạn nói xem đơn giản biết bao? Bạn đều làm được hết, có nền tảng rồi. Cho nên, dùng cái này làm nền tảng, sau đó học Thập Thiện Nghiệp Đạo. Có thể thực hành được toàn bộ Đệ Tử Quy và Thập Thiện Nghiệp Đạo, đều làm được thì làm được điều đầu tiên trong tịnh nghiệp tam phước, người thế gian sẽ không còn hiểu làm Phật giáo nữa. Tại sao vậy? Người học Phật đều là người tốt, người học Phật đều là thánh nhân, làm sao họ còn sanh ra hiểu lầm nữa? Hiểu lầm đều do bản thân chúng ta tạo thành, bản thân chúng ta học Phật đều có tội nghiệp, không nghiêm túc học, không cố gắng học.

Hỏi: Xin hỏi lão pháp sư, trước đây điều kiện kinh tế của chúng con không tốt, từng vay tiền của một người lớn tuổi. Qua không bao lâu, khi bản thân chúng con có năng lực trả nợ thì người ấy lại qua đời. Trong tâm của con vẫn luôn áy náy, nên làm như thế nào?

Đáp: Làm công đức thay cho họ, hồi hướng cho họ. Trong làm công đức, việc tốt hàng đầu, tức là việc tuyệt đối không có sai lầm, đó là in kinh bố thí, bạn xem chuyện cả đời đại sư Ấn Quang làm. In kinh, hiện tại các bạn biết được, in Đệ Tử Quy, in kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo là tốt nhất. Tại sao vậy? Đây là gốc rễ; Đệ Tử Quy là gốc rễ nhà Nho, Thập Thiện Nghiệp Đạo là gốc rễ nhà Phật, là giáo dục căn bản! Còn có một phương pháp, in đĩa lưu hành cũng tốt. Đĩa Liễu Phàm Tứ Huán, gần đây tôi thấy đĩa Du Tịnh Ý cũng rất hay, Du Tịnh Ý hình như chỉ có sáu tập, sáu tập đại khái là khoảng sáu đĩa. Lưu hành số lượng lớn, chuyện này đối với người đó là sự cống hiến rất lớn, giúp họ làm việc tốt, hồi hướng công đức này cho họ.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, con rất hy vọng làm theo lời của lão pháp sư, mỗi ngày nghe kinh bốn tiếng đồng hồ, nhưng cần phải làm việc và chăm sóc người nhà, thời gian không đủ. Mấy năm gần đây, bởi vì mẹ con qua đời, luôn không cách nào ngừng

bi thương được, luôn cảm thấy thân tâm mệt mỏi, xin hỏi sư phụ, làm thế nào duy trì tinh tấn không thoái chuyển trong hoàn cảnh này?

Đáp: Nghe kinh bốn tiếng đồng hồ là bắt buộc. Một ngày 24 tiếng đồng hồ, 4 tiếng đồng hồ đã rất ít rồi, bạn huân tập Phật pháp, còn có 20 tiếng gọi là huân tập phiền não. Hiệu quả này tự mình nghĩ thử liền có thể biết được, cho nên rất không dễ dàng. Nhưng mỗi ngày có bốn tiếng đồng hồ, còn tốt hơn không huân tập rất nhiều, bốn tiếng đồng hồ phải tận lực dành thời gian. Công việc hiện tại, nếu như là công việc không cần phải suy nghĩ, mà là công việc dùng sức thì vừa làm việc vừa nghe kinh, được, đeo tai nghe để nghe, có thể làm vậy. Cho nên có lúc cũng không có trở ngại. Có thể dành ra thời gian thì tốt hơn, nếu không dành ra được thời gian thì dùng phương thức này cũng được, cố gắng phải nghe kinh nhiều hơn, nghe kinh nhiều hơn là bước đầu tiên học Phật, sau khi nghe hiểu thì phải có thể thực hành toàn bộ những điều bạn đã nghe vào trong cuộc sống, thực hành vào trong công việc, thực hành vào trong đối nhân xử thế tiếp vật, vậy thì bạn thực sự có được lợi ích của Phật pháp; sẽ thay đổi vận mệnh của bạn, cũng sẽ thay đổi thể chất của bạn, cũng sẽ thay đổi dung mạo của bạn.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, lão pháp sư khích lệ chúng con học thuộc 100 bài Cổ Văn Quán Chi, nhưng Nguyên Đạo của Hàn Dũ là văn chương nghiêm khắc phê bình Phật giáo, tại sao chúng con vẫn phải học thuộc?

Đáp: Học thuộc 100 chương cổ văn, bạn phải hiểu được mục đích ở đâu. Ba trăm bài Cổ Văn Quán Chi, bảo bạn học thuộc 100 bài, tại sao bạn lại cứ phải chọn Nguyên Đạo của Hàn Dũ? Có thể không cần chọn nó, nếu chọn thì bạn cũng không cần hoài nghi. Mục đích học thuộc cổ văn là quen thuộc văn ngôn văn, nâng cao năng lực tu dưỡng của bạn đối với ngữ văn, ý nghĩa là ở chỗ này; 100 chương cổ văn là chiếc chìa khóa của văn ngôn văn Trung Quốc, bạn có chiếc chìa khóa này, bạn đọc *Đại tạng kinh* sẽ không có vấn đề, bởi vì *Tạng kinh* là viết bằng văn ngôn văn. Bạn xem *Tứ khố toàn thư* cũng không có vấn đề, tức là bạn có khả năng đọc sách cổ của Trung Quốc; bạn đã nắm được chìa khóa này, mục đích là ở chỗ này, không phải chi khác. Cho nên, nó là công cụ mà trước đây thầy của chúng tôi dạy chúng tôi, đọc thuộc 50 bài thì có thể đọc được [văn ngôn văn], đọc thuộc 100 bài thì có thể viết được [văn ngôn văn]. Cho nên, chúng ta là nâng cao năng lực học tập của chính mình, dụng ý là ở chỗ này, không phải là thưởng thức văn chương của họ, học sáng tác văn chương, vậy thì sai rồi.

Hỏi: Lão pháp sư nhiều lần khai thị, nhất định phải buông xuống thân thể mới có thể ra khỏi lục đạo luân hồi. Xin hỏi người thợ vá nồi, đệ tử của lão hòa thượng Đế Nhân liệu có phải cũng buông xuống thân thể, chúng đắc A-la-hán mới có thể đứng mà vắng sanh không? Thế nào gọi là buông xuống thân thể?

Đáp: Buông xuống là buông xuống chấp trước, buông xuống phân biệt, buông xuống vọng tưởng, không phải là buông xuống tất cả mọi việc. Việc đều buông xuống, vậy Thích-ca Mâu-ni Phật thành Phật rồi thì không cần đến thế gian này 49 năm để giáo hóa chúng sanh nữa, vậy thì ngài ấy hà tất phải làm vậy, tại sao ngài ấy không buông xuống? Phải hiểu đạo lý này. Phật dạy chúng ta buông xuống, là buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, là buông xuống từ trong tâm, tuyệt đối không phải buông xuống từ trên sự. Rất nhiều người sanh ra hiểu lầm ở chỗ này, phải buông xuống, công việc cũng không cần nữa, xin nghỉ việc, nhà cũng không cần nữa, chuyện này khiến xã hội đại chúng sanh ra hiểu lầm, Thích-ca Mâu-ni Phật chưa từng dạy chúng ta cách làm như vậy. Bạn xem điều đầu tiên trong tịnh nghiệp tam phước: “hiếu dưỡng cha mẹ”, bạn không cần cha mẹ thì bạn đại bất hiếu? Bạn làm trái rồi, không thể không làm rõ chỗ này.

Buông xuống là trong tâm không còn chấp trước, tâm địa thanh tịnh, tâm thanh tịnh sanh trí tuệ, tâm vọng tưởng sanh phiền não. Bảo chúng ta trong cuộc sống, công việc, đối nhân xử thế tiếp vật, mọi thứ đều làm vô cùng viên mãn, nhưng trong tâm không có chấp trước. Về sự có mừng giận buồn vui, giữa người với người nếu không còn mừng giận buồn vui, mặt bạn đơ như khúc gỗ, từ sáng đến tối đều luôn như vậy, vậy thì cũng làm trái nhân tình. Nhưng trong lòng có cảm xúc không? Không có, phàm phu và Phật Bồ-tát khác nhau là ở chỗ này. Phàm phu, bên trong và bên ngoài là giống nhau, ưa thích, bên trong thực sự khởi niệm tham; bên ngoài là có sân giận thì bên trong đích thực có sân giận. Bồ-tát không giống, bên ngoài Bồ-tát tức giận, bên trong thanh tịnh; bên ngoài hoan hỷ, bên trong không nhiễm chút bụi trần, cho nên nội tâm của các ngài vĩnh viễn là thanh tịnh, bình đẳng, giác. Bên ngoài là hằng thuận chúng sanh, bạn cười thì tôi cũng cười, bạn khóc thì tôi cũng khóc, biểu cảm giống bạn, như vậy mới có thể kết nối, chúng sanh mới hoan hỷ, mới tiếp cận. Nếu bạn không có chút biểu cảm nào, người khác nhìn thấy bạn liền bỏ đi, không muốn lại gần bạn nữa. Cho nên bên ngoài sống hòa nhập [với mọi người], hoàn toàn giống với mọi người.

Bên trong thì không giống! Bên trong đích thực như chúng ta viết ở chỗ này: *chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*, vĩnh viễn không thay đổi, đây là chân tâm, đây không phải là vọng tâm; làm trái với điều này là vọng tâm, giả dối, ô nhiễm. Phiền não là ô nhiễm, mừng giận buồn vui thì không thanh tịnh nữa; không bình đẳng, cống cao ngã mạn thì không bình đẳng; mê hoặc điên đảo thì không có chánh giác; tự tư tự lợi thì không có từ bi. Cho nên các bạn phải hiểu được, chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi là chân tâm của mỗi người chúng ta. Chân tâm của chúng ta không hề khác với tất cả chư Phật Như Lai, hoàn toàn giống nhau, đây gọi là bản tánh vốn thiện, là bản tánh của chúng ta, là bản thiện của chúng ta. Hiện nay chúng ta mê hoặc rồi, mê hoặc tự tánh, cho nên hiện tại khởi tâm động niệm trái với điều này. Trái ngược thì tạo nghiệp, tạo nghiệp thì phải thọ quả báo, đây chính là sanh tử luân hồi trong lục đạo, bạn vĩnh viễn không thể ra ngoài. Nếu muốn ra khỏi lục đạo luân hồi, chỉ có buông xuống nghiệp, không tạo nghiệp nữa. Không những ác nghiệp không được tạo, thiện nghiệp cũng không được tạo, tại sao vậy? Bạn tạo thiện nghiệp, quả báo ở ba đường thiện; bạn tạo ác nghiệp, quả báo ở ba đường ác, đều không thoát ra được. Vậy thì phải làm thế nào? Phật dạy chúng ta tu tịnh nghiệp, điểm này rất quan trọng.

Thế nào là tịnh nghiệp? Làm thiện không chấp trước tôi đang làm thiện, không cầu quả báo, vậy là đúng rồi. Tôi làm thiện, hy vọng có được quả báo, bạn vẫn có thể ra khỏi tam giới sao? Tôi đoạn ác, không chấp tướng; hành thiện cũng không chấp tướng, vĩnh viễn giữ gìn sự thanh tịnh bình đẳng giác của chính mình, đó gọi là tịnh nghiệp. Dùng thanh tịnh bình đẳng giác, cho dù là làm ác, làm thiện đều thuộc về tịnh nghiệp, các bạn phải hiểu điều này. Có lúc không làm ác không thể cứu chúng sanh, cứu độ chúng sanh có lúc cũng phải dùng ác độ. Bạn xem phía sau kinh Hoa Nghiêm, “Thiện Tài năm mươi ba tham”, có thiện, có ác; thiện nhiều, ác ít. Bạn xem sự ngu si của Thắng Nhiệt bà-la-môn, dùng tham sân si, sân giận của Cam Lộ Hỏa vương, tham ái của Phật-tô-mật-đa nữ, dùng tham sân si! Dùng tham sân si có thể tiếp dẫn chúng sanh, chính là điều mà nhà Phật nói: “Trước dùng lợi dục lôi kéo, sau khiến nhập vào trí Phật”, các ngài có phương tiện thiện xảo của mình. Các ngài dùng những phương pháp này, tâm địa thanh tịnh không nhiễm. Cho nên, các ngài là thuộc về tịnh nghiệp, bạn đừng nói các ngài tạo ác nghiệp, các ngài không có thiện ác nghiệp, ngài là tịnh nghiệp.

Thiện nghiệp không khởi tâm tham luyến, ác nghiệp không khởi tâm sân giận, đây là Phật Bồ-tát có thể làm được. Phạm phu chúng ta phải luyện công phu từ chỗ này, trong thuận cảnh học không khởi tham luyến, trong nghịch cảnh học không khởi sân giận, vậy là được, trong cuộc sống thường ngày đây gọi là rèn luyện công phu. Ý niệm sanh khởi thì làm thế nào? Trong thuận cảnh, tâm tham luyến sanh khởi thì làm thế nào? Người xưa nói “chẳng sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”, ý niệm vừa khởi, bản thân lập tức giác ngộ được, “Nam-mô A-di-đà Phật”, dùng một câu Phật hiệu thay thế, đây gọi là giác. Cho nên, người niệm Phật còn phương tiện hơn tông môn, giác của chúng ta chính là đề khởi câu Phật hiệu, đánh bật vọng niệm. Nghịch cảnh hiện tiền, tâm sân giận sanh khởi, “Nam-mô A-di-đà Phật”, đánh bật tâm sân giận, phương pháp này quá hay.

Thế nào gọi là công phu thành phiền? Công phu thành phiền là công phu niệm Phật đặc lực, khởi tâm động niệm bạn đều có thể dùng câu A-di-đà Phật đè bẹp xuống, khiến tham sân si của chính mình không đề khởi được. Tham sân si mạn, thất tình ngũ dục, chỉ cần vừa động, ý niệm thứ hai chính là A-di-đà Phật, toàn bộ đều hàng phục được, đây gọi là công phu thành phiền. Có công phu này, sanh cõi Phạm thánh đồng cư, không có ai không vãng sanh. Nói cách khác, bạn là người học Phật, người niệm Phật, bạn gặp người khác vẫn còn ưa thích, còn tức giận thì đời này bạn không có hy vọng vãng sanh, nhất định phải biết điều này, chính là công phu của bạn không đặc lực. Bạn xem, công phu của bạn ngay cả phiền não tập khí cũng không hàng phục được, bạn vẫn còn thường khởi hiện hành, chuyện này rất đáng sợ. Cho nên, công phu của chính mình tới trình độ nào thì tự mình phải rõ ràng, câu Phật hiệu này của bạn có hàng phục được phiền não hay không? Hàng phục mới được tính, chưa hàng phục thì chưa được tính.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi làm thế nào để tránh phạm sai lầm khi tặng quà để hài hòa trong quan hệ giao tiếp?

Đáp: Chuyện này không thể đánh đồng như nhau, chuyện này phải xem việc, xem việc gì, xem tình huống thế nào, nó là linh hoạt, nó không phải cứng nhắc. Quà cáp, đặc biệt là xã hội hiện nay, ví dụ nói Phật pháp, những pháp bảo như kinh điển, băng ghi hình, băng ghi âm của chúng ta, lưu hành ở khắp nơi. Có một số nơi họ nghiêm cấm, không cho bạn lưu hành, chúng ta tặng chút quà, hối lộ một chút, họ sẽ dễ dàng cho phép tiến vào. Có được không? Được, điều này không có lỗi lầm, họ đang giúp đỡ chúng ta lưu hành. Chúng ta không tặng quà họ, cửa ải của họ không

thông qua được thì bạn không có cách nào lưu hành. Chỗ này thông qua được, biết bao người được lợi ích, biết bao người được nghe pháp, bạn phải biết tính toán sổ sách này. Bản thân chúng ta dùng tâm thanh tịnh, là lợi ích chúng sanh, tuyệt đối không phải là nói bản thân có lợi có hại trong đó, bản thân có lợi có hại trong đó, chúng ta tặng quà thì sai rồi, thì có lỗi lầm. Chúng ta chỉ là giúp chúng sanh có được lợi ích, giúp chánh pháp trụ thế lâu dài, vậy thì tặng quà này không có lỗi lầm.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, làm thế nào đoạn trừ tâm dâm dục?

Đáp: Thời gian sắp hết rồi, tôi giới thiệu bạn đọc một quyển sách, trong An Sĩ Toàn Thư có một phần là Dục Hải Hội Cuồng nói tới vấn đề này. Bạn tự mình cố gắng đọc. Nó có một phần khác nữa là Vạn Thiện Tiên Tư nói về giới sát, Dục Hải Hội Cuồng nói về giới dâm. Lỗi lầm của chúng sanh, hai loại này là nặng nhất, cho nên ngài Chu An Sĩ đối với hai chuyện này nói rất tường tận, nói vô cùng hay. Có lý luận, hơn nữa còn nêu ra rất nhiều câu chuyện thật về nghiệp nhân quả báo, cung cấp cho chúng ta tham khảo, phải nên học tập. Hai phần này, tương lai tôi cũng hy vọng quay thành phim nhiều tập, chúng tôi có kế hoạch đang làm.

Được rồi, hôm nay đã hết thời gian, chúng ta nói tới đây thôi.